

דברי הכפר

בשנה מעוברת מוסיפים חודש נוסף – הוא חודש אדר א.
עיבור השנה, תוספת של חודש לשנה, נעשה תמיד
בחודש אדר, ולא בחודש אחר. ונשאלת השאלה –
למה צריך להוסיף ללוח העברי חודש נוסף – ולמה
דווקא אדר?

גיליון מס' 2554 ג' אדר א' תשע"ט * 8 בפברואר 2019
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

תודה

אנו מבקשים להודות לבית כפר הנשיא על התמיכה העזרה והאמפטיה, שקיבלנו בשעתנו הקשה, עם פטירתו ללא עת של בני ואחינו אורי.

אורי נולד בכפר הנשיא, נישא כאן עם פנינה, הקים משפחה וגידל כאן את ילדיו, נשא בתפקידים והיה חבר משק תקופה לא קצרה.

לאורך כל השנים ראה את עצמו חלק בלתי נפרד מהמקום הזה, אהב אותו והיה איכפת לו מהנעשה בקיבוץ גם שנים רבות אחרי שעזב.

שמחים שזכה להיקבר במקום שהכי אהב.

תודה לכל המלווים הרבים, המנחמים שהגיעו לשבעה, לאופים והבשלנים ולכל מי ששלח מילה חמה.

רות גולן, נורית רמי ובני המשפחה

תודה

בשם כל משפחת דוארי לשלוחותיה אנחנו מבקשים להודות לכל מי שטרח, עזר, ניחם ובכלל, עם לכתה של אימא וסבתא היקרה בטי דוארי.

אימא חייתה 70+ שנה בכפר הנשיא והייתה קשורה בלב ובנפש למקום ולמגוון האנשים שחיו במקום על פני השנים.

המסר של אימא היה פשוט: תהיו טובים לאנשים, היצורים החיים וליקום בכלל – והטוב יחזור אליכם.

יאיר וציון דוארי
בתודה גדולה

רוני וגנר

שלום לכולם

מי שהיה בקיבוץ בחגיגת טו בשבט יודע כמה מושקע וכיף היה, תודות לצוות הנפלא: לאה בן אדיבה, יפעת וייסבקר, אורה המר, מרסלה, בחורי השומר החדש ומיכל אשחר. וגם לגיא וצוות הנוי על הנטיעות ולכל מי שעזר, סחב וכו'... תודה רבה לכולכם!

השבוע התחיל בלב הקיבוץ "מועדון הסרט הטוב" ביוזמת רחלי ומעיין, והסיפתח עם הסרט "רפסודיה בזהמית". כמה מגניב שיש קולנוע במרחק הליכה.

לאחר ההצלחה הפנומנלית של ההרצאה שהעביר דרור ארצי על צילום בטבע, אנחנו קוראים לאנשי הקהילה של כפר הנשיא ולבני משק שכבר לא גרים פה אבל רוצים ויכולים להעביר הרצאה בתשלום סמלי - נשמח ממש לשמוע אתכם. מי שמעוניין מוזמן לפנות לרתם איילון עם הצעה להרצאה.

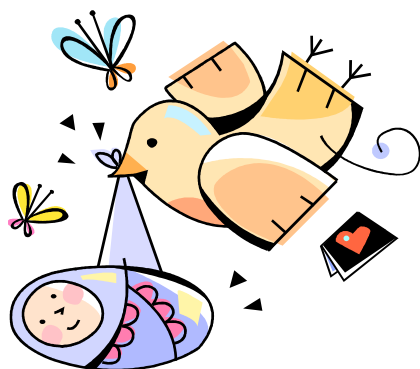
בעקבות היוזמה של ערב למתנדבי לב הקיבוץ, אנחנו מארגנים גם ערב למתנדבי התרבות. הערב יתקיים ב 2.4.19 אז כל מי שהתנדב השנה (או מתכוון להתנדב) לאירועי התרבות, מוזמן להגיע. לא מגלים מה יהיה שם אבל זה יהיה טעים ולא כדאי לפספס... פרטים נוספים בהמשך...

כבר החלטתם למה תתחפשו השנה?? פורים מתקרבים... וזה הולך להיות אדיר. בקרוב נפרסם את התכנית.

ולסיום עוד תמונות נוסטלגיות מאירוע חנוכת אולם דדו בסוף שנות ה-80, שלא תחשבו שהנושא ירד מהפרק חלילה (:

שתהיה שבת חמימה ונעימה
מועדת תרבות

במזל טוב
 נולדו לסבתא סבא
 לאה ומוטי בן אדיבה
 נכדים תאומים
 ברכות לכל המשפחה

החרב של פיצל – מיתוסים ומציאות בכפר הנשיא / גיורא גודמן

נתחיל בעובדות, נמשיך בניפוח מיתוסים ונסיים בקריאה לסדר. בחודש יולי האחרון פנתה מנהלת ארכיון ויצמן בנושא פריטים ייחודיים מאוסף ויצמן הנמצאים בכפר הנשיא. היא שמעה עליהם מהיסטוריון שכותב ביוגרפיה מקיפה חדשה על חיים ויצמן. זה ביקר לשם כך בארכיון שלנו (והתרשם עמוקות). מנהלת ארכיון ויצמן הציעה שבמידה והפריטים אינם מוגשים לציבור כפי שהיו בעבר בחדר ויצמן, הם יוחזרו לגנזך ולבית ויצמן.

בעקבות פנייתה הוקם צוות מקומי קטן לבחון את הנושא. הרכב הצוות נראה מתאים: מנהל קהילה, מנהלת הארכיון, מנהלת הספרייה (שחדר ויצמן חלק ממנה) ושני חברי ציבור בעלי עניין בהיסטוריה של היישוב והתנועה הציונית: תמר וולפין וכותב שורות אלה. לו היה ידוע שישנם חברים וחברות נוספים בעלי עניין בנושא, הם היו מתקבלים בברכה להשמיע דעתם.

הצוות שקל בכובד ראש את העניין. היה ברור שלכפר הנשיא אין יותר יכולת להנגיש לציבור פריטים בעלי חשיבות לאומית כה גדולה וזו, להזכיר, המטרה אשר לשמה נמסרו לקיבוץ. בעידן שבו מוזיאונים גדולים בהרבה מתחילים או מתאחדים בלית ברירה מחוסר יכולת כלכלית – האינטרנט השפיעה עמוקות גם כאן – הרעיון שחדר ויצמן יוקם מחדש בכפר הנשיא פשוט לא היה מציאותי. ומכיוון שמדובר בפריטים בעלי חשיבות לתנועה הציונית ושאינם קשורים דווקא להיסטוריה של כפר הנשיא, הוסכם שהדבר המכובד ביותר הוא להעביר אותם למקום שבו יונגשו לציבור הרחב במדינת ישראל. זאת במסגרת הסכם מסודר שיבטיח קרדיט לכפר הנשיא וכך יחשוף את היישוב וחשיבותו בפני קהל המבקרים הרב בבית ויצמן ברחובות.

מעל הכול, העברת הפריטים הייתה מעין חובה קטנה-גדולה של כפר הנשיא לזכרו של הנשיא הראשון, אשר על שמו היישוב נקרא. אפשר רק לתאר את הבושה לו היו פריטים שונים נעלמים במהלך השנים אפילו מהארכיון, שגם על קיומו נאבקים כבר זמן רב. לפי הסיפורים, לפני מעט יותר מעשור, רק פעולה נמרצת של יצחק עדר האגדי הוציאה בכלל את הפריטים מחדר ויצמן הפרוץ וההולך ומתכלה, אל הביטחון (הזמני והיחסי) בארכיון.

תהליך קבלת ההחלטות נעשה כמקובל ביישוב. הצוות הציג את המלצתו בפני הנהלת הקהילה הנבחרת אשר אימצה אותה בהחלטה מסודרת. תנאי שהציבה היה שהחלטת הקהילה תוצג לציבור הרחב, בכדי שזה יוכל להביע התנגדות. לקח כמה שבועות אבל אכן הושמע קול חשוב כזה. יהודית וויטהם, אשר מסתבר שחקרה ארוכות את נושא הפריטים וניסתה בזמנו לשקם את חדר

ווייצמן, פרסמה בדברי הכפר כתבה מרשימה, ארוכה ומפורטת, אשר סיפרה את סיפור חדר ווייצמן כפי שנלמד מזיכרונות ותיקי היישוב. יהודית אף ביקרה את ההחלטה למסור את הפריטים, טענה ש"מתנה" אין מחזירים, וציינה במיוחד חרב בדואית ארוכה, כסופה, ולכאורה יקרה, שעל פי המסופר ניתנה לווייצמן על ידי האמיר פיצל.

לרעיון שקהילת כפר הנשיא מוותרת על נכס או נכסים יקרי ערך, במקרה הטוב בלי מחשבה מספקת, היו הדים בקהילה. אבל מה לעשות שהמציאות, מלווה במסמכים מארכיון ווייצמן, לא איחרה להגיע.

בהנהלת ארכיון ווייצמן חיכו, ממש בנימוס בריטי, שתתקבל החלטה חיובית ומוסרית להעברת הפריטים. רק לאחר מכן המציאו מסמכים מארכיון ווייצמן המפרטים בדיוק רב את הפריטים שהושאלו לכפר הנשיא – בוודאי שלא ניתנו במתנה – לצורך הצגה בחדר ווייצמן. המסמך – אשר עליו חתמו ישראל אבידור ומייקל דוארי ז"ל ב-11 במרץ 1964 – מדויק כמובן יותר מכל הזיכרונות שנאספו במהלך השנים.

והחרב של פיצל? מסתבר שזו בכלל ניתנה לווייצמן על ידי שיח' בדואי בנגב בשנת 1949: כולל תמונה המנציחה את המעמד. כמה חבל: זה באמת היה סיפור מקומי נהדר. איך הוא החל להתגלגל? השיח' נודע בכך שלחם עם כוחותיו של האמיר פיצל נגד הטורקים במלחמת העולם הראשונה. בכתבה יפה בג'רוזלם פוסט בנובמבר 1964 אשר מספרת של חנוכת חדר ווייצמן מסופר שהחרב היא מתנת לוחם עז נפש של פיצל במלחמת העולם הראשונה. מן הסתם הדמיון הבריטי – לא המזרחי – פיתח את העניין עם השנים והחרב הפכה ל"חרב של פיצל" עצמו.

אז התברר אחרי הכול שקהילת כפר הנשיא אינה מחזיקה באוצר בעל ערך: נצטרך בינתיים להמשיך לעבוד (לפחות עד שהקנביס הרפואי יצמח). ושאר הפריטים באוסף, שהם בעלי חשיבות היסטורית גדולה הרבה יותר, רק הושאלו לצורכי תצוגה ואינם שייכים לכפר הנשיא. רק נותר לברך שקהילת כפר הנשיא קיבלה על דעת עצמה החלטה מוסרית ונכונה – עוד לפני ידיעת כל הפרטים – אשר מכבדת את היישוב הקרוי על שם חיים ווייצמן ואת ההתחייבות שקיבלו על עצמם מייסדיו להנציח את זכרו.

החלטה זו כבר גרפה מחמאות בקרב אנשי "יד ווייצמן" ותבטא כמקווה ביחסי ציבור טובים עם העברת הפריטים וכמובן קרדיט לכפר הנשיא בבית ווייצמן עצמו.

נותר רק לסיים עם קריאה לסדר של עורכת "דברי הכפר". לפני שלושה שבועות, בעקבות כתבתה וטענותיה (המכובדות) של יהודית וויטהם, כתבה העורכת טור אישי שבו תקפה את הצוות בנושא "שבחר את עצמו" (למרות שהצוות כלל בעלי תפקידים רלוונטיים כולל מנהל קהילה), את תהליך קבלת ההחלטות ה"בהול" (למרות שהתהליך לקח כמעט חצי שנה) ואת היעדר ה"דמוקרטיה" (למרות שההחלטה התקבלה בישיבה מן המניין בידי הנהלה נבחרת). וכל זאת, כך דרשה, מוכיח שהציבור בכפר הנשיא השלים עם גורלו ושותק כאשר "אנשים בעלי דעה ממניעים לא ברורים, אולי אפילו אישיים, מחליטים עבור כולנו."

הנייר, גם הדיגיטאלי, סובל הכול, אבל נכתבו כאן דברים לא ראויים. חבל שכך. עריכת העלון השבועי היא מלאכה חשובה ותרומה שבועית לקהילה. יישר כוח. אבל לא הכול מותר: גם לא לעורכת.

גיורא

מזלו של חודש אדר! הוא דגים, ומזל דגים הוא מזל של ברכה, מפני שהדגים מכוסים מן העין, ואין העין רעה שולטת בהם, אין קללה שורה בהם לעולם, וגם בימי המבול לא מתו. אף אנו, עם ישראל, נמשלנו לדגים.

מתיה קם

שלום לכולם,

- נתחיל בספירה שהתקיימה בשבוע שעבר באגמון – נספרו 47,000 עגורים.
 - החורף טרם הסתיים ויש פריחות מרהיבות בכל הארץ.
 - באוסטרליה, מתו ממכת חום, כ-2000 עטלפים מסוג השועל המעופף.
 - מי שמכיר, יודע שיש שם טמפרטורות מאוד גבוהות. יש מקומות שלא יורד מתחת ל-40 מעלות. לעומת זאת, באזור אחר בצפון אוסטרליה, היו שיטפונות קשים.
 - בארה"ב היה כל כך קר, שבשיקאגו חיממו את פסי הרכבת עם אש, כדי שהגלגלים של הרכבת לא יתכווצו והרכבת תיפול מהמסילה.
 - הסתיימה ספירת ציפורי החצר.
 - ו.... לפני כחודש נבחר נחש הצפע לנחש הלאומי. כמו כן, יצא קמפיין לשמירת הזוחלים בארץ. חלקם בסכנת הכחדה, כמו הצפעים וזעמנים למיניהם (מיני נחשים). יתר הזוחלים מוגנים לפי חוק שמורת הטבע בישראל.
 - מנהל המצפה התת ימי באילת, נקנס בעשרות אלפי שקלים וגם המצפה נקנס ב-100 ומשהו אלף ₪, על: 1. זיהום מפרץ אילת. 2. איסוף ולקיחת אלמוגים וכוכבי ים מוגנים לבריכת הכרישים החדשה משמורת הטבע הימי. 3. שפיכת פסולת אורגנית לא מבוקרת לים סוף. בקיצור – שמח שם. המנהל קיבל גם 50 שעות עבודת שירות למען הקהילה.
 - בספירת הצבאים השנתי בעמק חרוד, עלה כי יש התאוששות, והמספר עלה בהרבה מהשנה שעברה.
 - החברה להגנת הטבע, עושה סקר כלניות לפי צבעים: האם ישנה השפעה של אזור הפריחה לצבע שלה? בקיצור – נשמע מעניין.
- אז חברים, צאו לטייל בדרום, כי האדום פורח שם.

זהו להפעם.

שיהיה לנו סופ"ש ירוק איציק

רחלי ומעין כעימות "בלב הקיבוץ"

פעימות בלב הקיבוץ

לפני כשבועיים חטפתי שפעת קשה, עוד לא הספקתי להתאושש ממנה וישר חטפתי דלקת עיניים קשה, העיניים סירבו להיפתח בכל מחיר. הבנתי שאני צריכה פשוט לעצום עיניים ולישון עד שהדלקת תחלוף. היה לי ממש קשה לא לקום בבוקר וללכת ללב הקיבוץ. כאשר ידוע לי שישנה ארוחת ערב ויש המון עבודה, ושהכל ייפול על רחלי והצוות שתצליח לאסוף כדי לעזור לה. אבל באמת פשוט לא יכולתי לבוא, וגם חששתי להדביק אחרים בדלקת העיניים הקטלנית הזאת. ולכן נשארתי במיטה ודודו טיפל בי, הביא כל מה שביקשתי והכין לי אוכל. כלב סן ברנרד ממש כלב על ידו. והבוקר (יום ד') קמתי ויצאתי ללב הקיבוץ בהתרגשות גדולה וגיליתי לשמחתי שכל חששותיי התבדו. הנה, לא הייתי, והעסק דפק כמו שעון. וזה ממש שימח אותי, כי זה אומר שלב הקיבוץ יכול לפעול בלעדי, ושתמיד יהיה מי שימשיך לשאת הדגל של הפרויקט החברתי/קהילתי הזה. ושלמרות ההפרטה והמחסור בכסף בקיבוץ כדי לפתח את הפרויקט החשוב הזה יש עם מי להמשיך, וכל זה נותן לי כוחות להמשיך...

אז היום (יום ד') אנחנו מתחילים במסורת חדשה ביוזמת רותם איילון ואילן מדינה! סרט איכות למבוגרים בבית קפה ועוגות טעימות של רחלי. לנו חשוב מאוד שלב הקיבוץ ייתן מענה גם למבוגרים. אני מקווה שבאמת יבואו אנשים כדי ליהנות מסרט על מסך גדול וסאונד טוב כמו בבית קולנוע בתוספת פופקורן ועוגות וחברה הטובה. שנדע שלא צריך לנסוע לסרט בחוץ כשאפשר לחוות את החוויה הזאת אצלנו כאן במועדון. ומחר אנחנו מנצלים הצלחה ומקרינים סרט לילדים ולכל המשפחה.

לפני שבוע בשעה 20:00 התאספו כשלושים מתנדבים ומתנדבות שתורמים מזמנם ומרצם בלב הקיבוץ. רצינו להודות למתנדבים. ומאוד התרגשתי לראות כל כך הרבה אנשים מגיעים. ולהבין שהם רואים עצמם כשותפים שלנו בלב הקיבוץ. ברור לי שזוהי רק ההתחלה, ושעוד הרבה יצטרפו ויהיו איתנו. אז שוב תודה, תודה, תודה לכל המתנדבות והמתנדבים שמגיעים בחפץ לב ומטיים כתף.

ומה יקרה בשבוע הבא:

בכל בוקר אנחנו מזמינות כל מי שמעוניין/ת לבוא ולשתות קפה של בוקר ובהזדמנות ליצור גם לוכדי חלומות ועוד דברים, ותוך כדי הקפה והיצירה גם לשוחח בחברה טובה, מוזמן לעשות כן. ראו עצמכם מוזמנים בכיף גדול.

ביום שני – ייפתח לב הקיבוץ בשעה 16:00 ובשעה 17:15 תוגש ארוחת ערב לכל מי שיחוש ברעב.

ביום שלישי או ברביעי יוקרן סרט בשעה 20:30

ביום שלישי בשעה 13:00 התלתון מגיע לארוחת צהריים ולפעילות לאחר מכן. כל מי שרוצה לבוא לאכול צהריים יוכל לעשות זאת מהשעה 12:30 ויקבל ארוחת צהריים טובה תמורת תשלום סמלי.

ביום שישי בערב קבלת שבת

ובהמשך נודיע מתי יתקיים הבראנץ' שנדחה בשבת הקרובה. דחינו משום שחשוב לנו לעבוד בשיתוף פעולה עם הצוות של הפאב. והשבת הפאב מזמין את כולם לחומס האגדי שלהם.

שבת שלום רחלי ומעין

**"לתת כמו הפרחים, מפיצים ריח לכל:
בלי חשבונות, בלי תמורה, סתם משום שהם פרחים."**

אסתר קל (מתוך השיר "סיפור כמו הפרחים") -

מפרי סדר

השבוע לפני 106 שנים נולדה רוזה לואיז פארקס. רוזה פארקס הייתה אפרו-אמריקאית פעילה בתנועה האמריקאית לזכויות האזרח. מפורסמת בשל סירובה בשנת 1955 לפנות את כיסאה באוטובוס לאדם לבן - סירוב שהוביל למעצרה. מעצר זה הוביל, בעזרתו של מרטין לותר קינג, לחרם האוטובוסים של מונטגומרי, בעקבותיו ביטלה חברת האוטובוסים הציבורית את מדיניות ההפרדה הגזעית שלה.

כמה מילים על מפרי סדר ו"סדר טוב":

בראשית היה "הסדר הטוב". "הסדר הטוב" הוא זה שתמיד נוח לנו איתו, שמאפשר ליהנות מהחיים. נכון, ישנם כמה דברים, כאלה ואחרים, הטורדים מעט את שלוות רוחנו, אבל על מנת שלא להפר את "הסדר הטוב", אנחנו מעדיפים שלא לעשות איתם דבר.

הבעיה מתחילה כאשר אנשים ונשים אחרים (שהם לא אנחנו), מתחילים להפר את הסדר הטוב ולעכור את השלווה שהוא מקנה לנו. ואת זאת הם עושים כדי שיהיה סדר טוב באמת, כזה בלי מרכאות.

אז זה כבר באמת מתחיל להיות בלתי נסבל. וכדי למחות על הזוועה אנחנו מצקצקים בלשונונו ועושים נו נו נו למגעילים האלה שככה טורדים את מנוחתנו. יש לנו אפילו שם בשבילם, "מפרי סדר" אנחנו קוראים להם.

ואת זה אנחנו עושים באמת ללא הבדל דת גזע ומין. מבחינת "מפרי סדר" אנחנו אף פעם לא מפלים אף אחד וכוללים תחת הכותרת הזאת את כולם. נשים, גברים, ערבים וגם שמאלנים אם אפשר.

בקיצור כל אלה שלא נותנים לנו להטריד, לכבוש, לרכוש, להשתלט בכוח ובעצם להמשיך וליהנות מן "הזכות" לעשות ככל העולה על רוחנו בלי שאף אחד או אחת יפריעו לנו בשגרת ימינו.

מה שאנחנו נוטים לשכוח, בדרך כלל, זה שבשביל ש"הסדר הטוב" יהיה קיים כפי שהוא מוכר לנו היום, שהסדר הזה שאנחנו כל כך נהנים ממנו, היו אנשים ונשים ששילמו בעבר מחיר יקר כדי להפר אותו.

אנשים כמו משה, אברהם לינקולן, רוזה פארקס, מרטין לותר קינג, מהטמה גנדי, אמה גולדמן, רוזה לוכסמבורג. ואפילו ברוריה מפרת הסדר הידועה לשמצה מהתלמוד, ששילמה בחייה על חכמתה ועל שהעזה לקרוא תיגר על חכמתם ומעמדם של הגברים בחברה. בלעדי כל אלה, מפרי הסדר הטוב, שקיים היום, ביחד עם כל הדברים שעדיין צריכים להשתנות, לא היה מתקיים.

ועדיין תמיד מרתק לשוב ולגלות עד כמה גם היום ישנם נשים וגברים שמעזים לצאת מבין לשורות משתפי הפעולה עם "הסדר הטוב", ובכל זאת ולמרות

הכול, לערער את ועל "הסדר הטוב".
 ולמרבה הפלא (בעצם כבר לא כל- כך למרבה הפלא) רוב בני האדם במקום
 להצטרף למאבקם כפוי הטובה בוחרים ליהנות מפרי עמלם של מפרי הסדר
 הנאבקים, אבל מצטרפים בששון אל אלה הסוקלים אותם באבנים.
 מעלה מחשבות נוגות על החברה האנושית.

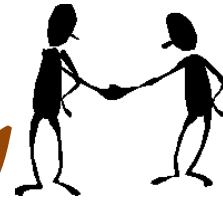
בצילום: רוזה פארקס מפרת סדר לתפארת המין האנושי כפוי הטובה

**"כל כך הרבה אנשים נכנסים ויוצאים מהחיים שלך!
 מאות אלפי אנשים!
 אתה חייב להשאיר את הדלת פתוחה כדי שיוכלו להכנס!
 אבל זה גם אומר שאתה חייב לתת להם ללכת."**

- ג'ונתן ספרן פויר (מתוך הספר "קרוב להפליא ורועש להחריד")

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע,
השאיפה היא להכיר
את כל חברי הקהילה,
והשבוע – **שלומי מור**,
גר בין חדר אוכל לקרוואנים

איך הגעתי לקיבוץ

במקור אני מקרית שמונה, שם נולדתי וגרתי כל חיי. הכרתי את מירית מזרחי, בת קיבוץ, כשעבדתי כאן במפעל הבונים בעבודה מועדפת לפני 12 שנים. גרנו ביחד בקרית שמונה, וכשקיבלנו את דירת היורשים, לפני כמעט שנה וחצי, החלטנו להעתיק את מגורינו לכאן.

מה אני עושה בחיים

עכשיו אני עובד במפעל 'מודגל' כאן בצחר, כהנדסאי. זהו בית יציקה של מתכת, המוצר שלנו הוא אביזרים לכיבוי אש – החיבורים של הספרינקלרים בעיקר. אנחנו גם קבלן ליציקות מתכת.

קרובי משפחה בקיבוץ

אשתי – מירית, והבן שלנו איתי (בן שנתיים)

אמא של אשתי – ציונה מזרחי

דודה של מירית – מיכל גלוק ומשפחתה

כמה מילים על הקיבוץ

לפעמים קשה לי עם ההתנהלות כאן ולפעמים אני מאוד אוהב את מה שאני רואה. לא תמיד אני מרגיש חיבור לכל מה שקורה. אני מאוד אוהב את הקטע של הפאב, הכסף כאן הולך למקומות טובים. יש כאן הרבה אנשים מאוד

איכפתיים, ואני נהנה לראות את זה. כל אחד כאן תופס את הנקודה שהוא יותר טוב בה, ועושה שם דברים.

משהו שאני רוצה לספר

אני מרגיש עדיין מאוד שייך לקרית שמונה, ומאוד אוהב אותה. אם אני הולך שם ברחוב אני מכיר את כולם, כשאני הולך לקניות אז במקום חצי שעה לוקח לי שעה וחצי בגלל המפגשים עם אנשים. אני אוהב את החום של האוכלוסיה. אחת ממנהלות בתי הספר שם אמרה פעם – בקרית שמונה לא תמצא עשירים במיוחד וגם לא עניים ברחוב – לאנשים מאוד אכפת אחד מהשני.

תודה רבה שלומי, נעים להכיר!

ללא (הרבה) מילים ! דוד אלמן

שקועים עמוק
בתקופת הפלסטיקון העליון.
טומי טוען שאולי יש פתרון.
יש פתרון, משמע, יש בעיה,
או כפי שמסכם זאת פו הדב:-
"אה...המממ....."

משולחן העורכת

יום האם והמשפחה

יום האם נחגג לראשונה ביוון העתיקה, והיה החג של האלה ריאה, אם כל האלים. עם התפשטות הנצרות חגגו בכנסייה את "יום ראשון של האמהות". ביום ראשון זה קיבלו העבדים חופשה על מנת שיגיעו לבתיהם לחגוג את המועד. בחג נאכלה עוגה מיוחדת שנקראה "עוגת האם".

בארץ הוחל בחגיגת יום האם בחיפה, בחנוכה. המנהג שב'יום האם', הילדים מביאים תשורה לאם, ומביעים לה בזה את רגשי הוקרתם ואהבתם. בתל אביב 1964- הוחלט לחגוג ב- 13 בפברואר כסמך ליום פטירתה של הנרייטה סאלד...

לפני הרבה שנים בקיבוץ, אירגנה זו. תרבות את יום האם כיום האישה וחגגנו ממש. הנשים קיבלו יום חופש מהעבודה, הגברים עבדו שעותיים פחות באותו היום להתפנות לילדים ולבית.

בבוקר יצאנו כל נשות הקיבוץ ליום של כייף בשני אוטובוסים, לקראת ערב כשחזרנו הביתה, חיכו לנו על הרחבה האבות עם הילדים עם זרי פרחים בידיהם. לכל אישה ואם חיכה בית נקי ומסודר, וכמובן עוגה לחגיגה... היתה אווירה נהדרת של שמחה והודיה על מה שיש. משפחה.

ופתאום נהיה לנו יום המשפחה. לקחו לנו את יום האם.

"בתקופה האחרונה אני חושבת רבות על הפמיניזם, ועל התחושה וההתפכחות מהרומנטיזציה שיצרנו סביבו, ומהבשורה שהוא הביא איתו. אני אגיד את זה הכי פשוט ואמיתי: חברות, אני מרגישה שירינו לעצמנו ברגליים. בעשרים השנים האחרונות, קרה דבר.

אני מסתכלת סביבי ורואה נשים קורסות. מהעומס, מהג'ינגול, מהצורך להיות גם מפרנסת, גם אישה, אמא, חברה, גם מטופחת, גם משכילה, גם הלכתית, וגם וגם וגם. זה מתיש ומי צריך את זה בכלל?

חלק מרכזי בהוויית האישה הוא האימהות. למה אנחנו עוקרים את הדבר הזה מתוכנו? להיכן פנינו? לדמות אנדרוגינוס של חצי גבר חצי אישה, שכל דבר שאני יכולה לעשות בעלי יכול לעשות טוב יותר והפוך? יוחזר יום האם, וליום המשפחה נמצא כבר מועד אחר.

אני קוראת להקמת זרם חדש: פמיניסטיות לשעבר!

הכותבת היא: ורד אביעד

